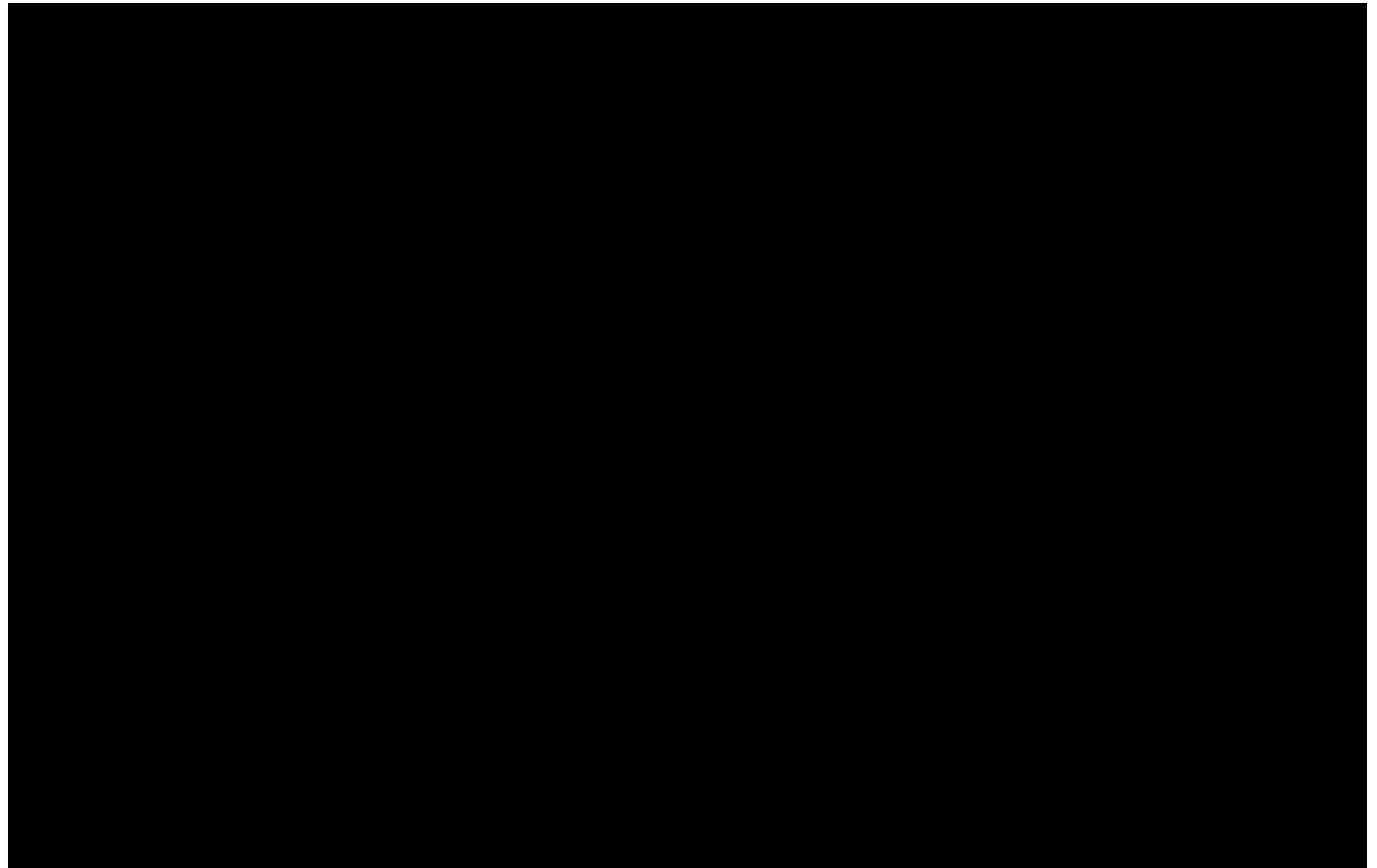

L'Evangeli de Marc, segona part: 8,27-16,20

L'escena a Cesarea de Felip, en què Jesús pregunta als seus deixebles qui diuen que és ell (cf. 8,27-30), és el punt central de l'Evangeli de Marc. Serveix per tancar tota la primera part i obrir la segona amb una novetat que els seus seguidors no sospiten. Jesús és el Messies i Pere és [...]

11 desembre, 2020 - ÒSCAR MARTÍ

L'escena a Cesarea de Felip, en què Jesús pregunta als seus deixebles qui diuen que és ell (cf. 8,27-30), és el punt central de l'Evangeli de Marc. Serveix per tancar tota la primera part i obrir la segona amb una novetat que els seus seguidors no sospiten.

Jesús és el Messies i Pere és capaç de reconèixer-lo després de moltes dificultats. Però la paraula "Messies" és tan ambigua com ho és avui la paraula "felicitat". Els jueus esperaven un Messies enviat per Déu per salvar-los. I quina és aquesta "esperança" ?, què és aquesta "salvació"? Marc t'està fent una pregunta a tu com a lector, com a lectora. Intenta com a mínim respondre-la: on poses la teva esperança?, on creus que està la teva felicitat? Si fem cas a la televisió, les respostes es mouen entre el *Black Friday* i la vacuna de la Covid-19. Els deixebles de Jesús també tenien expectatives superficials del mateix estil, un Messies militar que derrotés els romans, per exemple.

La segona part de l'Evangelí de Marc estarà dedicada a anunciar un fet insospitat: Jesús és més que Messies, és el Fill de Déu que va donar la seva vida, tota, per amor a nosaltres, per amor a tu. Per això comença a anunciar un missatge nou, que el Messies ha de patir, morir i

ensenyaments en privat als deixebles i breus discursos a la gent. En diverses escenes seus seguidors volen llocs de poder; Jesús els intenta mostrar que el seu missatge és un altre. L'exemple d'acollida del Regne és un nen indefens (10, 13-16). La comunitat que ell funda es basa en el servei, en col·locar-se en últim lloc. L'autèntic model de tot això és Jesús mateix, "perquè el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i donar la vida en rescat per molts" (10,45).

La secció acaba amb la figura del cec Bartimeu, l'autèntic deixeble, el que sap que és cec, un personatge que trobem a 10,46-52. Tots els altres deixebles ho són (ho som) però no ho saben. Per això Bartimeu seguirà Jesús pel camí que puja a Jerusalem, el mateix camí que espanta els seus seguidors.

En els capítols 11 al 13 Marc ens mostra què és la religió segons Jesús. Tot gira al voltant del grandios temple de Jerusalem, signe de la religiositat que ell vol superar. El temple s'ha convertit en un mercat, és com una figuera verda i frondosa que no dona fruit. El seu únic destí serà assecar-se d'arrel. Una breu ensenyament de Jesús (11,22-25) mostra la veritable religió: part de la pregària plena de fe, feta en una comunitat que necessita del perdó mutu per existir. L'Església no és una assemblea de perfectes, és una comunitat de perdonats en la que necessitem constantment perdonar-nos.

Les discussions al temple amb diferents grups clarifiquen més elements religiosos. L'autoritat de Jesús li ve de Déu mateix, perquè Jesús és el seu Fill. Les presumptes autoritats del temple reconeixen que no són capaços de fer el seu únic treball: discernir què ve de Déu i què no. Quan Jesús els pregunta sobre Joan Baptista només responen: "no ho sabem" (11,33).

Diversos grups li fan preguntes amb trampa, però Jesús sempre li dona la volta a l'escena i insisteix en el seu missatge: Impostos al Cèsar? Doneu a Déu el que és de Déu, vosaltres sou imatge de Déu, sou per a ell. Hi ha resurrecció? Desconeixeu el poder de Déu de donar vida, llegiu les Escripures com a lletra morta, no com a expressió de la proximitat de Déu mateix que ho vivifica tot.

Un escriba benintencionat, en canvi, li fa una pregunta sincera. El manament més important?

Jesús no respon només un, sinó que li mostra tot el procés espiritual en tres fases: escolta al Déu que t'estima, viu en la profunditat del teu cor la resposta d'amor agraït al teu Déu, comparteix aquest amor amb el teu germà i la teva germana. El capítol 13 tanca aquesta secció del temple amb un discurs en llenguatge estrany, apocalíptic. Davant la pregunta dels seus deixebles sobre el moment de la fi, Jesús respon una altra cosa, la que de veritat importa, l'actitud de l'ara: vetlleu! En els capítols 14 i 15 Marc ens narra la passió i mort. Comença amb els preparatius que tots fan: els sacerdots i els mestres s'organitzen per matar-lo, Jesús es prepara per donar la seva vida. La dona de Betània l'ungeix vessant tot el perfum i la gent es queixa, quina malbaratament! Jesús, en el sopar, anuncia que vessarà la resta de la seva sang per generar una aliança. La comunió d'amor només té una mesura: o es mestressa de el tot o no s'estima.

En la dramàtica escena de Getsemaní aprenem que Jesús és veritablement home. El seu ésser Déu no li impedeix entrar en contacte amb el patiment de la humanitat. Però tria dir sí a la voluntat del Pare, que no és patir sinó estimar, encara que aquest amor comporti la tortura i la mort. El judici està manipulat, els sacerdots volien fer-lo passar per just, volien maquillar amb falsedats. Però Jesús es manifesta en la seva veritat més profunda: sí, ell és el Messies, el Fill. Mentrestant, Pedro experimenta un altre judici, les preguntes d'una noia, la gent que l'acusa. Ell rebutjarà la seva identitat de deixeble: "No conec aquest home!" (Cf. 14,71). Però quan recorda les paraules de Jesús, que el perdonava abans fins i tot de la seva negació, comença amb llàgrimes un camí de conversió sincera.

En el judici davant Pilat s'enfronta la lògica del dret romà contra la cridòria d'una multitud manipulada. A ell li importa poc la Llei de Moisès, per això venç l'interès per mantenir a la gent calmada. Un natzarè irrellevant morirà, un dany col·lateral sense importància.

Al voltant de la creu tot es va complint, ressonen cants del salm 22, les Escriptures ja ho havien anunciat. Dos temes es repeteixen: Jesús havia estat acusat de destruir el temple i de creure en el Messies fill de Déu, els que se'n riuen davant la creu li ho recorden. Les autoritats reconeixen, hipòcrites, que ha estat salvador, "a altres ha salvat", i mostren la seva idea de Messies, la seva esperança: "que baixi de la creu". Aquest és el Déu en el qual creuen, el que volem nosaltres també. "Necessito un déu que em baixi de la creu. No vull un

que doni la seva vida per mi, sinó que em tregui dels meus problemes". ¿No és així la majoria de la nostra pregària, "facis la meva voluntat i no la Teva"?

Però Jesús no baixa de la creu, sinó que estima fins al final, i mor per amor. La seva mort és el sí definitiu de la humanitat a Déu. Per això va partir la història en dos. S'obre el camí de la salvació, Déu ja no està amagat darrere d'una cortina al temple, perquè s'ha esquinçat de dalt a baix. Per fi algú, el centurió, reconeix que Jesús és Fill de Déu.

L'escena de la tomba buida mostra la novetat davant els ulls atònits de les dones. Déu mateix ja ha mogut la pedra que segellava el sepulcre, Déu ha superat la mort mateixa, Déu és capaç de donar vida també en els teus morts, en els teus límits, en les teves fragilitats. Però no ho farà satisfent esperances superficials, sinó entrant en el profund del teu sofriment, compartint-ho amb tu, alliberant-ho amb l'amor, donant-li a la teva vida un nou sentit.

Ara només queda anunciar-ho arreu de la terra.